

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ศรีลังกา ตอนที่ ๑
โคลอมโบ-ไปโลนนารูวา

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ศรีลังกา ตอนที่ ๑ โคลอมโบ-โปโลนนารูวา

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

โรงแรม ชินนาม่อนเลค ที่โคลอมโบ วันแรก

.....ไปแสวงหาอะไรที่ศรีลังกา.....

กระทู้นี้เป็นครั้งแรกของข้าพเจ้าที่เขียนและส่งเข้าเว็บสดๆ จากประเทศศรีลังกา ทั้งนี้ก็ด้วยคำปรารภของท่านอาจารย์ ที่มีเมตตาระลึกถึงหลายๆ ท่าน ที่ไม่มีโอกาสได้มาเยือนประเทศศรีลังกาพร้อมท่านในคราวนี้

ขณะนี้เป็นเวลาประมาณห้าทุ่ม ตามเวลาของประเทศศรีลังกา หลังจากเมื่อคืนที่ผ่านมา คณะของเราออกเดินทางจากสุวรรณภูมิถึงศรีลังกา และเข้าพักที่โรงแรมชินนาม่อนเลค ริมหะเลสาบเล็กๆ กลางกรุงโคลอมโบ หลังอาหารเข้าจึงได้เดินทางสู่เมืองฮาบารานาซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางของประเทศ และเข้าพักที่โรงแรมชายาวิลเลจ ซึ่งเราจะพักที่นี่เป็นเวลาสองคืน

เราเดินทางจากกรุงโคลอมโบถึงเมืองฮาบารานา โดยรถบัสจำนวนสี่คัน ผู้โดยสารรวม ๑๓๐ คน ใช้เวลาเดินทางราวๆ สี่ชั่วโมงครึ่ง เนื่องจากเส้นทางแคบและมีรถมากตลอดเส้นทาง แต่ก็ยังเป็นถนนที่มีสภาพดีและดูสะอาดเรียบร้อยกว่าที่อินเดียครับ

อนึ่ง สำหรับสาเหตุที่ข้าพเจ้าได้ตั้งชื่อกระทู้นี้ว่า " ไปแสวงหาอะไรที่ศรีลังกา" นั้น ก็ด้วยเหตุที่ว่า คุณลุงนิภัทรได้ให้การบ้านกับทุกๆ คน เลียนคำที่ท่านเคยได้ยินท่านอาจารย์กล่าวไว้ในทำนองที่ชวนคิดว่า มาศรีลังกาเพื่อหาอะไร ?

ป.ล.ข้าพเจ้าได้แก้ไขชื่อกระทู้นี้จาก ไปแสวงหาอะไรที่ศรีลังกา เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ศรีลังกา ในภายหลัง เพื่อให้เป็นหัวข้อเดียวกัน ง่ายต่อการค้นหาค่ะ)

พระพุทธรูปแกะสลักที่หน้าผาหินแกรนิต ภายในบริเวณเมืองหลวงเก่าโปโลนนารูวา

ข้าพเจ้าจึงหวังว่า ทุกท่านที่ติดตามอ่านและชมภาพต่อๆ ไปนี้ จะได้มีเหตุแล ปัจจัยให้ได้พิจารณาในธรรมทั้งหลาย ตามควรแก่กาลสมัยของตนๆ นะครับ

"...เมื่อรู้ว่า สิ่งที่เกิดเพเลินยิดทั้งหลายในชีวิตนั้น **ไม่เที่ยง** เมื่อเห็นว่า ชีวิตมนุษย์ สิ้นเพียงไรแล้ว ก็จักพากเพียร ที่จะไม่ติดข้อง...ในสิ่งที่น่าพึงพอใจในชีวิต จนเกินไปนัก ความรู้เช่นนี้ จะทำให้มีจิตเมตตากรุณา พร้อมที่จะบำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่นมากขึ้น จะลดความเห็นแก่ตัวลง..."

บริเวณพระราชวังในเมืองโปโลนนารูวา

วันนี้ คณะของเราได้ไปเยี่ยมชมเมืองที่เคยเป็นราชธานีแห่งที่สองของศรีลังกา เมื่อราวพันกว่าปีมาแล้ว คือเมืองโปโลนนารูวา ปัจจุบันเป็นเมืองมรดกโลก

ข้าพเจ้าใคร่ขอนำข้อความที่ท่านอาจารย์ได้กรุณาเล่าเรื่องของท่านให้สหาย
ธรรมกลุ่มเล็กๆ ฟังว่า ท่านเคยพยายามเอาดินและทรายเล็กๆ ที่ติดอยู่ในซอกพื้น
รองเท้าที่ท่านสวมอยู่ออกด้วยตัวของท่านเองแต่ก็หาวิธีไม่ได้ ท่านคิดว่า หากท่านให้
แม่บ้านทำ ท่านคงต้องตำหนิเขาไปแล้วเป็นแน่ หากเขาทำให้ไม่ได้ พอดีว่าพี่สาวที่
แสนดีของท่านเห็นเข้า จึงแนะนำให้ท่านใช้ไม้จิ้มฟันแคะเอาเศษดิน และกรวดเล็กๆ
เหล่านั้นออก เมื่อท่านทำตามก็ได้พบว่าปลายแหลมๆ ของไม้จิ้มฟัน อันเล็กๆ นั้น
สามารถแคะออกได้โดยง่าย ท่านเปรียบเทียบให้ฟังว่า ไม้จิ้มฟันอันนั้น เปรียบเสมือน
ปัญญา นั้นเอง ทุกท่านฟังเรื่องเล่าของท่านอาจารย์แล้ว คิดนี้อย่างไรกันบ้างครับ ?

ตามที่ทุกท่านทราบกันดีว่า ศรีลังกาเป็นประเทศที่มีความเจริญรุ่งเรืองในทาง
พระศาสนามาอย่างยาวนาน ท่านที่สนใจสามารถหาอ่านได้จากกระทู้ ที่คุณ
paderm และ พี่แดง (kanchana.c) ได้กรุณาเขียนเอาไว้อย่างละเอียดแล้วนะครับ

บริเวณพุทธศาสนสถาน ที่เคยเป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วในอดีต

การได้มาเยี่ยมชม ได้เห็นความกว้างใหญ่ของสถานที่ ได้เห็นสิ่งก่อสร้าง ทั้งใน
ส่วนของพระราชวัง และในส่วนที่เป็นศาสนสถานทางพระพุทธศาสนา ทำให้ได้ระลึกถึง
ความศรัทธาของคนในอดีต ความรุ่งเรือง ความแตกทำลาย การเห็นในสิ่งเดียวกัน
แต่คิดต่างๆ กันไป ตามการสะสมของแต่ละบุคคล

"...ชีวิต คือ อนัตตา ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตไม่เที่ยง เกิดมาแล้วก็ตายจากโลกนี้ไป ชีวิตแล้วชีวิตเล่า ไม่ว่าจะเป็น สัตว์ดิรัจฉาน คน หรือภพภูมิอื่นๆ ก็ตาม วนเวียนอยู่ในสังสารวัฏอันยาวนานนี้ ไม่รู้อีกเท่าไร?

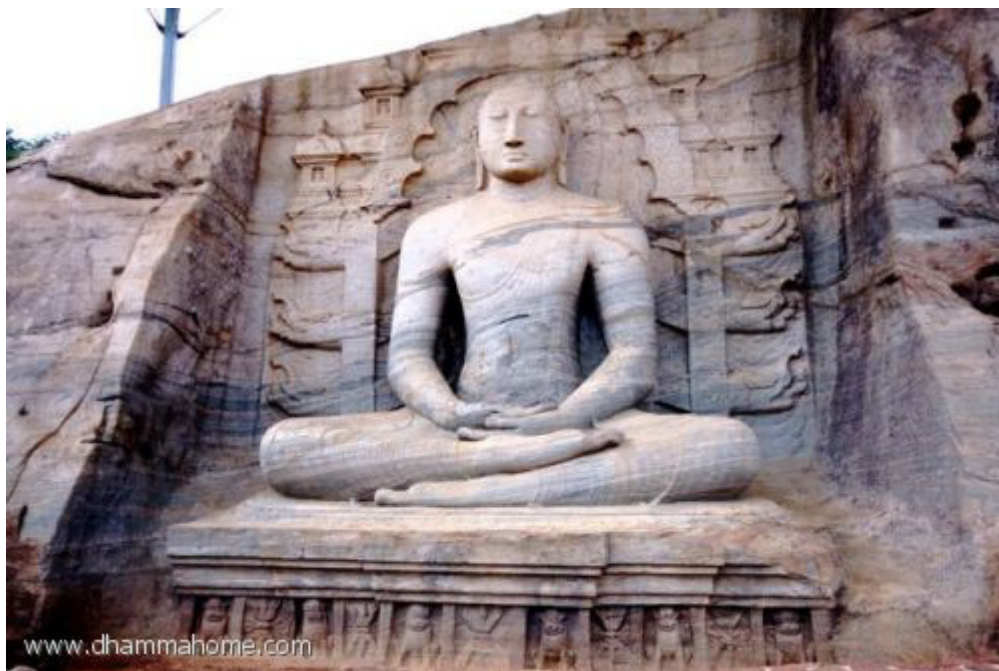
ดังนั้น หากเราไม่เริ่มศึกษาพระธรรมให้เข้าใจ เราก็จะไม่มีวันรู้ความจริงของชีวิต ก็ตายไปด้วยความไม่รู้ สะสมความไม่รู้ อีกชาติแล้วชาติเล่า ไม่รู้ว่า จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้ฟังธรรมอีกหรือไม่ ?..."

"...จึงเริ่มพยายามชวนขายในพระพุทธศาสนา จึงกำจัดเสนาของมัจจุมาร
เหมือนกุญชรช้างประเสริฐ ย้ายเรือนไม้้อ ฉะนั้น ผู้ใดไม่ประมาท เห็นแจ้งในพระธรรม
วินัยนี้ ผู้นั้นจักละชาติสงสาร จักทำที่สุดทุกข์ได้..."

ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

